

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-165/20-8

REPUBLIKA HRVATSKA
354 - DRŽAVNA KOMISIJA ZA KONTROLU
POSTUPAKA JAVNE NABAVE

Primljeno: 22-07-2020		
Prilog	Neposredno	Postor
Klasa: UP/II-034-02/20-01/155		
Ur. broj: 383-01/20-14		

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga Suda Ljiljane Karlovčan-Đurović, predsjednice vijeća, Lidije Rostaš i Blanše Turić, članica vijeća te višeg sudskog savjetnika specijaliste Srđana Papića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja SALESIANER MIETTEX LOTOS d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, Radnička cesta 169, kojeg zastupa Andrej Tödtling, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Tödtling i partneri sa sjedištem u Zagrebu, Lastovska 17, protiv tuženika Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, Zagreb, Koturaška 43/IV, radi javne nabave, uz sudjelovanje zainteresiranih osoba Ministarstva zdravstva sa sjedištem u Zagrebu, Ksaver 200a, kojeg zastupa ministar Vili Beroš, na sjednici vijeća održanoj dana 2. srpnja 2020.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, klasa: UP/II-034-02/20-01/155, urbroj: 354-01/20-10 od 9. travnja 2020.

II. Odbija se zahtjev za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

Točkom I. izreke osporenog rješenja odbijena je žalba tužitelja kao neosnovana, a točkom II. odbijen je zahtjev za naknadom troškova žalbenog postupka.

Protiv rješenja tuženika od 9. travnja 2020. tužitelj je podnio tužbu u kojoj u bitnome osporava zakonitost dokumentacije o nabavi navodeći da je suprotna odredbama Zakona o javnoj nabavi („Narodne novine“, 120/16., u nastavku ZJN). Ponavlja sve žalbene navode i razloge iz kojih smatra da je došlo do nepostojanja tržišne utakmice, kršenja tržišnih i poduzetničkih sloboda, osobito slobode pružanja usluga te pogodovanja određenom gospodarskom subjektu, odnosno zajednici gospodarskih subjekata. Ističe da ne postoji nitko, osim zajednice ponuditelja Krokoteks d.o.o. i URIHO, tko može zadovoljiti uvjet koji se traži u dokumentaciji, a to je dokazano u prethodna tri od ukupno tri postupka koja su provedena u Republici Hrvatskoj, što je izravno protivno članku 4. stavcima 1., 2. i 3. ZJN-a.

Ukazuje na kontradiktornost uvjeta dokumentacije o nabavi te nerazumljiv način dokazivanja (40% do 51%). Kako je već u žalbi naveo, s obzirom na uvjete dokumentacije o nabavi iz točke 1.5. i 10.15.2, u cijelosti je nejasno za koga je to naručitelj rezervirao pravo sudjelovanja odnosno na koje će to načine dokazima koje je naručitelj predvidio dokumentacijom o nabavi subjekti dokazati da zapošljava najmanje 51% radnika osoba s invaliditetom ili radnika u nepovoljnom položaju. Ponavlja sve vezano za nepodijeljenost predmeta nabave po grupama.

Ukazuje na sukob interesa, ponavlja žalbene navode o nemogućnosti formiranja ponude zbog neodređenosti roka isporuke i nemogućnosti postavljanja cijene.

Predlaže da se tužba uvaži, poništi osporeno rješenje te tužitelju nadoknadi trošak sastava tužbe, podneska sa PDV-om te sudske pristojbe na tužbu i presudu u ukupnom iznosu od 7.282,10 kn.

Predlaže da sud donese rješenje kojim će odrediti da predmetna tužba ima odgodni učinak.

Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da se neosnovano tužitelj poziva da je u žalbenom postupku bio zakinut u pravima koje mu kao stranci pripadaju upirući pri tome na članak 426. ZJN-a te da tuženik pri donošenju rješenja nije uzeo u obzir sva njegova očitovanja i dokaze. Navedenim člankom 426. ZJN-a je osigurana kontradiktornost žalbenog postupka kod tuženika na način da tuženik svakoj stranci žalbenog postupka dostavlja podneske druge stranke radi međusobnog očitovanja. Tužitelj u tužbi potvrđuje da mu je naručiteljev odgovor na žalbu dostavljen radi očitovanja te potvrđuje da se na njega očitovao podneskom od 9. travnja 2020. godine koji je zaprimljen kod tuženika. Nadalje ističe da tužitelj u tužbi ponavlja navode koje je u žalbi isticao kao žalbene navode te da se o svakom njegovom navodu tuženik u obrazloženju rješenja vrlo detaljno očitovao. Tužitelj je žalbu izjavio u odnosu na sadržaj dokumentacije o nabavi. Smatra da tužitelj neosnovano navodi da naručitelj odabirom vrste postupka javne nabave, kao i pojedinim odredbama dokumentacije o nabavi, pogoduje određenom gospodarskom subjektu što smatra dokazanom činjenicom da je isti subjekt odabran u tri druga postupka javne nabave istog ili sličnog predmeta nabave. Tuženik ponavlja da odabir određenog subjekta od strane drugog naručitelja u drugom postupku javne nabave, iako za slični ili isti predmet nabave, ne dokazuje da naručitelj u predmetnom postupku javne nabave, propisivanjem dokumentacije o nabavi određenog sadržaja, pogoduje tom istom subjektu. Ističe da tužitelj u konkretnom slučaju nije dokazao da opis predmeta nabave, što uključuje i njegove tehničke karakteristike, sadrži elemente iz kojih proizlazi da je taj predmet nabavi opisan na način da ga može ponuditi samo jedan točno određeni subjekt na kojeg tužitelj ukazuje. Tuženik navodi kako činjenica što tužitelj ne može ponuditi predmet nabave kako je opisano predmetnom dokumentacijom o nabavi, nije odlučna činjenica za mjerodavnu odredbu članka 205. stavka 2. i članka 206. stavka 2. ZJN-a. Ta činjenica ne znači da je gospodarskim subjektima onemogućen pristup konkretnom postupku javne nabave, niti da postoji neopravdana prepreka tržišnom natjecanju niti dokazuje pogodovanje nekom određenom gospodarskom subjektu. Ističe da je Republika Hrvatska članica Europske unije zbog čega je njeno tržište pod jednakim uvjetima otvoreno svim gospodarskim subjektima s poslovnim nastanom na području bilo koje države članice Europske unije. Navodi da kada bi se prihvatila argumentacija tužitelja to bi značilo da niti jedan naručitelj ne bi smio nabaviti predmet nabave koji se ne može nabaviti isključivo na hrvatskom tržištu i da bi svaki naručitelj iz Republike Hrvatske morao predmet nabave opisati prema sposobnostima subjekata prisutnih u Republici Hrvatskoj, tj. da bi svoje potrebe trebalo uskladiti prema stanju tržišta isključivo u Republici Hrvatskoj. Navedeni stav tužitelja, prema mišljenju tuženika, nema uporišta u pravu javne nabave.

Ističe da je neosnovan navod tužitelja da naručitelj institut rezerviranih ugovora nije mogao koristiti u predmetnom postupku javne nabave i to za ovaj predmet nabave iz razloga što pravo naručitelja da se koristi tim institutom izričito proizlazi iz članka 51. Zakona o javnoj nabavi kako je obrazloženo u rješenju.

U odnosu na tužiteljev prigovor provedbe objedinjene tj. zajedničke nabave za četrnaest zdravstvenih ustanova tuženik u odgovoru na tužbu ističe da je člankom 189. ZJN-a naručiteljima nisu nametnuta/propisana ograničenja u provedbi zajedničke nabave u smislu i na način kako primjenu tog prava u ovom slučaju tužitelj osporava naručitelju. Pogrešno tužitelj navodi da na njegov navod rješenjem nije odgovoreno jer je tuženik o navodu odlučio ocjenom na str. 8. osporenog rješenja. Osim toga, tuženik ističe da objedinjavanjem nabave, tj. provedbom zajedničke nabave javna tijela zapravo objedinjuju svoju potražnju i time ostvaruju ključne ciljeve koji se zajedničkom nabavom nastoje postići kao što su najbolji omjer cijene i kvalitete okrupnjivanjem količina, zatim ciljeve socijalne ili zelene javne nabave, profesionalizaciju kupaca, osiguravanje djelotvornog planiranja i praćenja ciklusa javne nabave. Stoga, a radi ostvarenja navedenih ciljeva koji u konačnici rezultiraju boljom raspodjelom ograničenih financijskih sredstava kojima javna tijela raspolažu (nastaje samo jedan, a ne četrnaest troškova organizacije i provedbe postupka javne nabave), nedvojbeno je da u praksi i teoriji javne nabave postoje značajne prednosti zajedničke nabave u odnosu na

pojedinačnu nabavu kada predmet nabave, kao u ovom slučaju, to dozvoljava. Isti učinak se ostvaruje sklapanjem okvirnog sporazuma na maksimalno dopušteni period.

U odnosu na tužitelju i dalje sporan i nejasan način dokazivanja uvjeta iz točke 10.15.2 dokumentacije o nabavi tuženik ponavlja da su odredbom dokumentacije o nabavi propisani dokazi koji su predviđeni člankom 51. ZJN-a. Naime, prema mišljenju tuženika, dokazivanje je propisano zakonito jer je jasno i nedvojbeno propisano da se uvjet dokazuje rješenjem nadležnog tijela ili ovjerenom izjavom samog ponuditelja. Dakle, odredba je posve jasna, a ako ponuditelj uvjet ne može dokazati rješenjem nadležnog tijela, jer iz tog rješenja ne proizlazi da najmanje 51% zaposlenih čine osobe s invaliditetom ili radnici u nepovoljnom položaju, tada će, odnosno može, uvjete dokazati ovjerenom izjavom.

U odnosu na prigovore vezane za sukob interesa tuženik ponavlja sve što je naveo u rješenju.

U odnosu na tužitelju spornu činjenicu da predmet nabave nije podijeljen na grupe, u odgovoru na tužbu tuženik je naveo da podjela predmeta nabave na grupe predstavlja naručiteljevo pravo, no ne i obvezu. Poziva se i na praksu Visokog upravnog suda u presudi broj: UsII-197/19 od 24. travnja 2019. gdje je Sud izrazio stav o navedenom institutu javne nabave. U navedenoj presudi sud je jasno naznačio da je podjela predmeta nabave na grupe prvenstveno u domeni naručitelja i da nepodjelom predmeta nabave na grupe nije povrijeđeno pravo tržišnog natjecanja niti je ograničen pristup određenih subjekata postupku javne nabave pa da naručitelj nije imao obvezu podijeliti predmet nabave na grupe, odnosno da je tada bila nezakonita ocjena tuženika da je u konkretnom slučaju to trebao učiniti.

U odnosu na nemogućnost formiranja ponude tuženik ističe da tužitelj i dalje ne razumije dvostupanjski ograničeni postupak javne nabave. Kao što je u rješenju obrazloženo, predmetna dokumentacija o nabavi je dokumentacija prvog stupnja postupka, u kojem subjekti predaju svoj zahtjev za sudjelovanjem u postupku, što nije obvezujuća ponuda. Dakle, subjekti na temelju dokumentacije iz prvog stupnja ograničenog postupka javne nabave niti ne trebaju moći formirati cijenu ponude i rok isporuke.

U odnosu na ostale navode iz tužbe preostala ograničenja i nezakonitosti dokumentacije o nabavi, tuženik ističe da svoje ocjene pojedinih žalbenih navoda nije temeljio na navodima naručitelja iz njegovog odgovora na žalbu nego na mjerodavnim odredbama prava javne nabave, kako je to iscrpno obrazloženo u rješenju. Smatra da prijedlog za određivanje odgovodnog učinka tužbe nije osnovan.

Tuženik predlaže da se odbije tužbeni zahtjev u cijelosti te da se odbije prijedlog za određivanje odgovodnog učinka.

Zainteresirana osoba Ministarstvo zdravstva Republike Hrvatske se u odgovoru na tužbu poziva na odgovor na žalbu koji je podnio Državnoj komisiji za kontrolu postupaka javne nabave te ga dostavlja uz odgovor na tužbu i predlaže da se tužbeni zahtjev odbije te isto tako da se odbije zahtjev za odgovodnim učinkom tužbe.

Tužitelj u podnesku u kojem se očituje na odgovor na tužbu tuženika i zainteresirane osobe ponovno ističe sve što je naveo u tužbi i u žalbi. Ističe da je u tužbi naveo kako je osporena odluka rješenje tuženika doneseno isti dan kada je tuženik, tek u 13,00 sati, zaprimio detaljno i opširno očitovanje tužitelja kao žalitelja na naručiteljev odgovor na žalbu, uslijed čega se postavlja pitanje na koji je to način tuženik uopće uzeo u obzir navode, činjenice i dokaze tužitelja iz predmetnog podneska kod donošenja osporavane odluke, odnosno s kolikom je pažnjom uopće pročitao navode.

Tuženik se u vezi navedenog očituje na način da tužitelj u tužbi potvrđuje da mu je naručiteljev odgovor na žalbu dostavljen radi očitovanja te potvrđuje da se na njega očitovao, što je nesporno. Sporno je to što je očitovanje tužitelja tuženik zaprimio u 13,00 sati, a isti dan donio odluku na čak šesnaest stranica. Pri tome je logično i životno uvjerljivo da u tih dva sata navode navedenog podneska nije mogao objektivno i cjelovito sagledati, posebno to imajući u vidu da podnesak tužitelja ima trinaest stranica. Da je tome tako jasno je u konačnosti, prema mišljenju tužitelja, iz samog obrazloženja osporene odluke s obzirom da tuženik donošenje odluke o pojedinim žalbenim navodima obrazlaže u bitnom isto kao naručitelj u predmetnom postupku odnosno ponavljajući i bazirajući se upravo na njihovim

navodima. Iako je, na nekoliko mjesta u osporenoj odluci/rješenju spomenut podnesak tužitelja od 9. travnja 2020. godine to ne znači nužno i da to nije navedeno samo pro forme upravo kako bi se stvorio privid uzimanja u obzir navoda predmetnog podneska, a koji objektivno u tako kratkom roku nije mogao biti uzet u obzir, a posebno to ne na odgovarajući način, odnosno na način na koji to nalaže zakon. Smatra da je tuženik postupio očigledno protivno odredbi članka 426. ZJN-a. Tuženik je potpuno izignorirao traženje tužitelja da dostavi zapisnik o glasovanju o predmetnoj odluci, odnosno i eventualno druge potrebne isprave iz kojeg će biti vidljivo u koliko je sati predmetna odluka donesena, odnosno na koji je način i kako o njoj glasano uslijed čega se ponovno poziva sud pozvati ga i naložiti mu da dostavi potrebnu dokumentaciju sukladno članku 35. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17. - dalje u tekstu: ZUS). Ponavlja da su uvjeti postavljeni tako da ih ispunjava isključivo i samo jedan ponuditelj. Isto tako, ako tuženik tvrdi da nešto postoji, recimo ovakav natječaj na teritoriju cijele Europske unije, na njemu je teret dokaza, a ne na onom tko tvrdi da nešto ne postoji.

Ponovno ističe da je u tužbi naveo kako je, s obzirom na uvjete dokumentacije o nabavi iz točke 1.5. i 10.15.2 u cijelosti nejasno za koga je to naručitelj rezervirao pravo sudjelovanja, odnosno na koji će to način dokazima koje je naručitelj predvidio dokumentacijom o nabavi subjekt dokazati da zapošljava najmanje 51% radnika osoba s invaliditetom ili radnika u nepovoljnom položaju. Naime, u točki 10.15.2 propisan je uvjet najmanje 51% takvih osoba, a dokazivanje zadovoljavanja tog uvjeta u odnosu na zaštitne i integrativne radionice predviđa se isključivo rješenjem nadležnog tijela da se radi o takvoj ustanovi (a pretpostavlja se da je integrativna radionica i ona koja zapošljava 40% osoba s invaliditetom ne mora imati 51%). Pri tome se misli da netko dostavom rješenja da je integrativna radionica (iako zapošljava 43% osoba s invaliditetom u odnosu na ukupan broj zaposlenih) ispada da time zadovoljava postavljeni uvjet koji nalaže 51% osoba s invaliditetom u odnosu na ukupan broj zaposlen, što je nedopustivo i očigledno suprotno traženju ZJN-a, u konačnici i dokumentacije u nabavi (kontradiktorni su uvjeti i način dokazivanja ispunjavanja tog uvjeta). Iz ovog razloga je navedeni postavljeni uvjet nerazumljiv i nejasan, odnosno jasno je da se predviđenim dokazima ne može u potpunosti dokazati ono što se kao uvjet zaista traži pa je time i suprotan odredbi članka 200. ZJN-a koji nalaže da dokumentacija o nabavi mora biti jasna, precizna, razumljiva i nedvojbena te izrađena na način da omogući podnošenje usporedivih ponuda. Takvo određivanje uvjeta je stoga očigledno nezakonito.

U odgovoru na tužbu tuženik navodi da je „naručitelj jasno i nedvojbeno propisao da se uvjet dokazuje rješenjem nadležnog tijela ili ovjerenom izjavom samog ponuditelja. Ako ponuditelj uvjet ne može dokazati rješenjem nadležnog tijela, jer iz tog rješenja ne proizlazi da najmanje 51% zaposlenih čine osobe s invaliditetom ili radnici u nepovoljnom položaju, tada će taj uvjet dokazati ovjerenom izjavom. Navedeni navod nije točan ni istinit, a navedeno se lako može utvrditi uvidom u dokumentaciju o nabavi. Naime, točkom 10.15.2 dokumentacije o nabavi propisano je da se dokaz o ostvarenju statusa zaštitne ili integrativne radionice dokazuje rješenjem nadležnog tijela, dok je dokaz izjavom predviđen za gospodarske subjekte čiji je osnovni cilj društvena i profesionalna integracija osoba s invaliditetom, međutim, nemaju status radionice po posebnom zakonu. Da je tome tako potvrđuje i sam tuženik u osporavanoj odluci/rješenju kada na stranici 4. navodi „...Nadalje, naručitelj je kao dokaz udovoljavanja uvjeta rezerviranih ugovora (zapošljavanje najmanje 51% osoba s invaliditetom) propisao rješenjem nadležnog tijela koje dostavljaju zaštitne ili integrativna radionica ili ovjerenu izjavu koju dostavljaju gospodarski subjekti čiji je osnovni cilj društvena i profesionalna integracija osoba s invaliditetom. Dakle, tuženik u osporenoj odluci rješenju nije tvrdio da je uvjet postavljen alternativno jer i nije, upravo tome suprotno pa je nejasno od kuda sad tuženik izvlači takav stav. Očigledno je da i sam tuženik smatra da se zadovoljavanje uvjeta u dijelu integrativnih radionica ne može dokazati isključivo rješenjem, međutim, netočno je i promašeno da se to može odgovarajućom izjavom jer to tako ne propisuje ni traži dokumentacija o nabavi. Dakle, navod tužitelja je u cijelosti osnovan. Osim toga, tužitelj ističe da je svjestan da navodi vezani za sukob interesa nisu predmet

razmatranja Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, međutim, tuženik smatra da su navedeni navodi bili bitni „za zaokruživanje cijele priče“.

Ističe da je tužitelj podnio prijavu sukoba interesa Povjerenstvu za odlučivanje o sukobu interesa.

Ponavlja sve navode vezane uz podjelu predmeta po grupama. Smatra da je potrebno odlučiti o prijedlogu tužitelja za odgovornim učinkom tužbe. Predlaže da sud žurno donese odluku.

U ovom konkretnom slučaju, kako je sporno pravno pitanje, odnosno primjena materijalnog prava, sud je riješi spor bez provođenja rasprave u smislu članka 36. točke 4. ZUS-a.

S obzirom na obim dokumentacije dostavljene Sudu kao i dinamiku podnošenja različitih podnesaka stranaka Sudu, u kojem su stranke iznosile svoje viđenje pravnog supstrata konkretnog predmeta Sud je, postupajući u skladu s ustavnim i konvencijskim pravom poštenog suđenja koje obuhvaća i pravo stanke na iznošenje svih činjenica i okolnosti koje smatraju relevantnim za odlučivanje u sporu, donio odluku u sporu nakon što je stankama pružena mogućnost očitovanja o svim relevantnim okolnostima.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Iz spisa predmeta proizlazi da je, zainteresirana osoba, u ovom predmetu naručitelj, Ministarstva zdravstva, objavilo 17. veljače 2020. u Elektroničkom oglasniku javne nabave Republike Hrvatske poziv na nadmetanje s dokumentacijom o nabavi u ograničenom postupku javne nabave broj objave: 2020/SOF2-006752, predmet nabave: Nabava najma, pranja i glačanja rublja. Kao kriterij odabira određena je ekonomski najpovoljnija ponuda na temelju pondera: cijena 90 bodova i rok isporuke 10 bodova.

U navedenom postupku je na sadržaj dokumentacije o nabavi tužitelj podnio žalbu te je u žalbi u bitnome osporavao zakonitost dokumentacije o nabavi.

Tuženik je žalbene navode ocijenio neosnovanim te odbio žalbu tužitelja i odbio zahtjev za naknadu troškova žalbenog postupka.

Prema ocjeni ovoga Suda, što se tiče žalbenog navoda o povredi odredbe članka 426. ZJN-a, koju povredu dokazuje činjenicom da je podnesak s opširnim očitovanjem tužitelja na naručiteljev odgovor na žalbu dostavljen tužitelju dana 9. travnja 2020. u 13,00 sati, a da je odluku u ovom predmetu tuženik donio istoga dana, valja istaći da navedeni prigovor nije osnovan.

Naime, odredbom članka 426. stavka 1. i 2. ZJN-a propisano je da se stranke žalbenog postupka imaju pravo očitovati o zahtjevima i navodima druge stranke i predložiti dokaze te da će Državna komisija svakoj stranci dostaviti podneske kojima se raspravlja o glavnoj stvari i predlažu nove činjenice i dokazi. Među strankama je nesporno da je tužitelju dostavljen naručiteljev odgovor na žalbu radi očitovanja te da se tužitelj nesporno očitovao na navedeni podnesak podneskom od 9. travnja 2002. godine. Međutim, tužitelj smatra da tuženik nije pri donošenju odluke mogao uzeti u obzir navode tužitelja iz podneska od 9. travnja 2020. godine, budući da je navedeni podnesak zaprimljen kod tuženika u 13,00 sati, a odluka je donesena istoga dana.

Iz rješenja tuženika nedvojbeno proizlazi da je tuženik pri donošenju odluke uzeo u obzir navode iz tužiteljevog podneska od 9. travnja 2020. kao i dokaze koji se razlikuju od onih istaknutih u žalbi.

Iako tuženik u glavnom ponavlja činjenice i okolnosti koje je istakao već u žalbi. Stoga, prema ocjeni ovog Suda, tužitelju nije povrijeđeno pravo iz članka 426. ZJN-a budući da se tužitelj na sve podneske očitovao te da je očitovanje tužitelja od 9. travnja 2020. uzeto u obzir prilikom donošenja osporenog rješenja što proizlazi i iz samog rješenja.

U konkretnom slučaju, tužitelj je osporavao zakonitost pojedinih odredaba dokumentacije o nabavi te odabir vrste postupka javne nabave te je tuženik u postupku bio dužan ocijeniti da li je naručitelj odredbe dokumentacije o nabavi propisao zakonito, dakle, sukladno odredbama ZJN-a i podzakonskim propisima. Naime, tužitelj je naveo da je naručitelj odabirom vrste postupka javne nabave kao i pojedinim odredbama dokumentacije o nabavi pogodio određeni gospodarski subjekt, a navedeno smatra dokazanim iz

činjenice da je isti subjekt odabran u tri druga postupka javne nabave istog ili sličnog predmeta javne nabave.

Prema ocjeni ovoga Suda pravilno je tuženik ocijenio da tužitelj u konkretnom slučaju nije dokazao da opisani predmet nabave, što uključuje i njegove tehničke karakteristike, sadrži elemente iz kojih proizlazi da je taj predmet nabave opisan na način da ga može ponuditi samo jedan točno određen subjekt na kojeg tužitelj ukazuje. Tužitelj nije dokazao da predmet nabave predstavlja usluge točno određenog subjekta. Pravilno je tuženik naveo da zbog činjenice što je Hrvatska članica Europske unije, tržište Republike Hrvatske je pod jednakim uvjetima otvoreno svim gospodarskim subjektima s poslovnim nastanom na područje bilo koje države Europske unije. Stoga je neosnovan prigovor tužitelja o povredi načela tržišnog natjecanja.

Tvrđnja tužitelja da niti jedan subjekt prisutan na hrvatskom tržištu ne može ponuditi opisani predmet javne nabave nije točna, budući da u postupku javne nabave radi izvršenja nabave mogu konkurirati svi subjekti s područja Europske unije, dakle, stanje na tržištu Republike Hrvatske nije relevantan faktor te nije osnovan prigovor tužitelja da su povrijeđene odredbe članka 205. i 206. ZJN-a.

Naime, tuženik ne tvrdi da takav natječaj postoji na tržištu Europske unije, već pravilno navodi da, u postupku javne nabave, radi članstva Hrvatske u Europskoj uniji, mogu konkurirati svi gospodarski subjekti s područja Europske unije.

Što se tiče navoda tužitelja da se institut rezerviranih ugovora nije mogao koristiti u predmetnom postupku javne nabave, valja istaći da navedeno nije osnovano budući da je odredbom članka 51. ZJN-a propisano (stavak 1.). Naručitelj može rezervirati pravo sudjelovanja u postupcima javne nabave za: 1. zaštitne radionice, 2. gospodarske subjekte čiji je osnovni cilj društvena i profesionalna integracija osoba s invaliditetom, 3. gospodarske subjekte čiji je osnovni cilj društvena i profesionalna integracija osoba u nepovoljnom položaju ili 4. može odrediti za takve ugovore da se izvršavaju u kontekstu zaštićenih programskih zapošljavanja (Stavak 2.). U slučaju iz stavka 1. ovog članka najmanje 51% zaposlenih osoba u tim radionicama, gospodarskim subjektima ili programima predstavljaju radnici koji su osobe s invaliditetom ili radnici u nepovoljnom položaju.

Što se tiče tužiteljevog prigovora da je sporan i nejasan način dokazivanja uvjeta iz točke 10.15.2 dokumentacije o nabavi, prema ocjeni ovoga Suda, pravilno je tuženik istakao da su dokazi koji su propisani odredbom dokumentacije o nabavi predviđeni člankom 51. stavkom 4. samog Zakona o javnoj nabavi, kojim je propisano da subjekt iz stavka 1. ovog članka mora dokazati naručitelju da udovoljava uvjetima iz stavka 2. ovog članka upisom u odgovarajuće registre, potvrdom nadležnog tijela ili na drugi prikladan način.

S obzirom na navedeno, Sud prihvaća utvrđenje tuženika da je jasan način dokazivanja uvjeta iz točke 10.15.2 dokumentacije o nabavi. Ovo posebno s toga što je navedeni način jasno propisan odredbom članka 51. stavak 4. Zakona o javnoj nabavi.

Isto tako, ovaj Sud prihvaća utvrđenje tuženika koje je sukladno praksi ovoga Suda da podjela predmeta nabave u grupe predstavlja naručiteljevo pravo, a ne i obavezu.

Vežano za nemogućnost formiranja ponude valja istaći da je tuženik jasno obrazložio prvostupanjski ograničeni postupak javne nabave koje obrazloženje ovaj Sud u cijelosti prihvaća.

Prema ocjeni ovoga Suda osporeno rješenje doneseno je u granicama zakonom propisanih ovlasti tuženika, koji je za svoju odluku naveo pravno relevantne razloge obrazložene u smislu članka 98. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, 47/09.), a s obzirom da tužitelj i u tužbi ponavlja prigovore navedene u žalbi protiv odluke tuženika, to ovaj Sud nije našao osnove rješenja tuženika ocijeniti nezakonitim.

Ovo osobito imajući u vidu da tužitelj pravilnost osporenog rješenja pobija ukazujući na iste činjenice i dokaze na kojima je rješenje utemeljeno, ali i drugačije tumači, dajući u stvari svoje viđenje i ocjenu činjeničnog stanja utvrđenog u postupku te svoju interpretaciju primijenjenog materijalnog prava, što nije od utjecaja na rješenje ove stvari.

Kako je Sud u ovom predmetu donio meritornu odluku nije odlučivao o prijedlogu tužitelja za donošenje rješenja kojim će odrediti da predmetna tužba ima odgodni učinak.

U odnosu na zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora, ovaj Sud ističe da sukladno odredbi članka 79. stavka 4. ZUS-a stranka koja izgubi spor u cijelosti snosi sve troškove spora ako drugačije nije propisano zakonom. S obzirom da je tužitelj izgubio predmeti upravni spor jer je njegov tužbeni zahtjev u cijelosti odbijen, to je u smislu citirane zakonske odredbe valjalo odbiti i njegov zahtjev za naknadu troškova spora.

S obzirom na sve navedeno trebalo je temeljem odredbe članka 57. stavka 1. i članka 79. stavka 4. ZUS-a odlučiti kao u izreci presude.

U Zagrebu, 2. srpnja 2020.

Predsjednica vijeća:
Ljiljana Karlovčan-Đurović, v.r.

Za točnost otpravka - ovlaštení službenik

